

A FI STÂNCĂ ÎN MARE...

Marea. Tulburătoare apă a sufletului. Zbuciumată chemare a inimii. Câteodată, blândă alinare a cugetului. Marea. Din apele ei se-nalță ziua-n univers. În apele ei își sting strălucirea stelele.

Împăratul Roșu cuprinde orizontul și răsăritul zâmbește ca o Duminică. Răsăritul aruncă sfintele veșminte în mare. În noapte, o rană sângerie de lumini izvorăște brusc. Din sânul cerului se revarsă o lumină inocentă, aburind cu flacăra sa trandafirie. E liniște. Natura tace. Roșul divin se răsfrânge peste ape. Ele cu spume de lauri spală stânca din zare.

Stânca... Eu, o stâncă? Să lupt cu zbuciumul mării? Să-nfrunt moartea ca să triumfe viața? Să mă las la fundul mării și să ridic la suprafață harpa lui Orfeu? O stâncă în mare... Valurile o vor spăla cu invidie ori o vor mângâia cu gingășie? Stânca va ține piept furtunii. Stânca va primi uluită alinarea undelor?

Zgomot... O tornadă de note muzicale prin neliniștea înfiripată în valuri de uitare. Departe, într-o lume pustie, își caută perechea un munte străin. Tristețe și izolare. Să fie oare doar o iluzie? Un univers imaginar? Imposibil. Albastrul nesfârșit al mării și al cerului a evadat din visele dezamăgirii pentru a aduce aerul dragostei și al fericirii. Puterea stâncii mai arde, când focul dorinței plutește-n sufletul mării. Durut îl arde trecutul, dar iubirea aduce speranță. Câteva clipe trezesc spiritul și emoția. Stânca se hrănește cu razele de lumină. Valurile spumoase aleargă zi de zi, veac de veac, vrăjind splendoarea unui cântec pierdut în amărăciune.

Adesea mă trezesc din somn, căci mă cheamă stânca în mare. Îmi spune să fiu ca ea. Dar e posibil? Poate... Dacă aș fi o stâncă a adevărului. Dacă aș îmbrățișa pământul, zidul de tristețe s-ar închina în fața altarului dreptății, căci tot ce încâlzește și luminează soarele se-neacă în mare. Ziua și noaptea dansează jocul vieții și al emoției.

Stau la periferia cuvântului cu sufletul. Cer să mi se deschidă ușa labirintului marin și când ziua stă la sfat cu noaptea, să ascult liniștea regatului visării. Să vibreze apoi strunele lirei, spunând tuturor că viața e un dar al Creatorului. Tot ce-i estimabil în Univers ne tulbură duhul. Și acesta caută să le șoptească celor sensibili ce e bine și ce e rău.

Vor auzi oare ei șoapta izvorului? Își vor îndrepta spre apa lui

Mariana PÎNTEA

cl. a IX-a, Gimnaziul Văsieni, r. Ialoveni
Mențiune, secțiunea „Eseu – elevi de gimnaziu”

„Sunt ca marea cea adâncă...”
Mihai Eminescu

rădăcinile? Vor sorbi din ea? Le va bate inima la unison cu izvorul? Uneori s-ar părea că suntem satisfăcuți de cele realizate, dar sperăm să atingem perfecțiunea. Nu e simplu. Ne ciocnim de mizantropie, cinism, ipocrizie. Tindem a le depăși... Ne va reuși? Nu ne va reuși? Mută și indiferentă rămâne marea...

Ea e ca sufletul omului: cuprinsă de fericire și liniște sau tristă și tulburată. Marea e ca o poezie fără sfârșit. Dar nu oricui îi este dat să o cunoască. Ea e sufletul puterii: dor, lacrimă, zâmbet, uitare. Ea e însăși veșnicia.

COUPLE EN MARCHE